

Heiko-leiko

Hirokõnõ hal´kõnõ, *heiko-leiko*
Mustakõnõ mu hobõnõ
A´ra-ks viidi ese hopõn
Viidi-ks vell´o varsakõnõ
Kedä-ks aiõ otsimahe
Kedä-ks käske kaemahe
Saa-s or´ast otsijata
Kar´alatsõst kaejata
Lätsi ma esi otsmahe
Kaldu-ks ma esi kaemahe
Võti-ks suitsõ´ sulu päältä
Päitse-ks pääligu läveltä
Lätsi-ks sõs tuu mäe pääle
Keere-ks tuu kingo pääle
Mäest õks joosi ollõuja
Kingo-ks keedi humalita
Sääl ma päitsit pälvähüti
Sääl ma suitsit sulbahuti
Hiro tull´ mano hirnõlla
Musta tull´ mano muhaskõlli
Koh sa-ks ollit ku ma otsõ
Koh sa-ks käket ku ma käve
Tandsõt külä tatrikoh
Vidõlit õks külä viloh
Olli-ks ma jumaldõ saajaga
Pühä-ks Maar´a vaka peräh
Hirokõnõ hal´kõnõ
Mustakõnõ mu hobõnõ

Mul kadus hall hobune ära ja ma saatsin lapsed teda otsima. Kui nad hakkama ei saanud, läksin ise. Otsisin ja nägin, kuidas õlu voolas ojadena ja humal kees künka peal. Seal nägin ka oma Hirod, kes oli käinud jumala pulmas, püha Maarja vaka juures.